

Китоби Дониёл — яксаду ҳаштоду сеюм

Бунёди ҷовидонӣ: Масеҳ дар таърихи нубувватӣ ва имони мӯъмин

Jeff Pippenger

2024-04-13

«Ҳақиқате, ки Петрус эътироф карда буд, таҳкурсии имони мӯъмин аст. Ин ҳамон аст, ки худи Масеҳ онро ҳаёти ҷовидонӣ эълон намудааст». Он «ҳақиқат» ду ҷанбаи Масеҳро муайян мекард. Аввал ин буд, ки Масеҳ ҷузъе аз таърихи нубувватист. Аломатҳои роҳ, ки воқеаҳои таърихи нубувватиро ифода мекунанд, Масеҳро ифода менамоянд. Пайванди Ӯ бо ин воқеаҳо муқаддас будани аломатҳои роҳи нубувватиро муайян месозад ва барои он мантиқ фароҳам меоварад, ки хоҳар Уайт то ба ин андоза зуд-зуд мегуфт, ки мо бояд аломатҳои роҳро ҳифз кунем, зеро он аломатҳои роҳ Исои Масеҳро ифода мекунанд. Аломати роҳе, ки мавзӯи озмоишро дар замони Масеҳ ифода мекард, таъмиди Ӯ буд, ва он бо дигар воқеаҳо дар хатҳои муқаддаси ислоҳот, ки бо фуруд омадани рамзи Илоҳӣ мутафовит гардидаанд, мувофиқат дошт.

Дар хати ислоҳоти Мусо, Илоҳият нозил шуда, дар буттаи сӯзон қарор гирифт — рамзе аз пайвастании Офаридгор бо офариниш. Дар хати ислоҳот дар анҷоми ҳафтод сол, Микоил нозил шуд, то Қӯрушро барои пеш рафтан бо фармони аввал қувват бахшад, ва ҳамзамон Дониёл ба сурати Масеҳ табдил дода шуд. Дар хати ислоҳоти Масеҳ, Рӯҳулқудс ба шакли кабӯтар нозил шуд, то Писари Худоро тадҳин намояд — рамзи Илоҳияти муттаҳид бо инсоният. Дар таърихи миллерӣ, фариштае ки 11 августи соли 1840 нозил шуд, «ҳеҷ камтар аз шахсияте ҷуз Исои Масеҳ набуд», ки бо китоби кӯчаке нозил шуд, ки бояд хӯрда мешуд, ва Ӯ худ ҳамон китоби кӯчак буд. Дар он ҷо Ӯ нишон дод, ки пайвастании Илоҳият бо инсоният ба воситаи хӯрдан ва нӯшидани ҷисм ва хуни Нони Осмон ба амал меояд.

Таърихи муқаддас муқаддас аст, зеро он бо ҳузури Масеҳ таҷассум меёбад. Пешгӯиҳои Каломии Худо, ки рӯйдодҳои ояндаро муайян месозанд, худи Исои Масеҳ мебошанд, зеро Ӯ «Калом» аст. Вақте ки он пешгӯиҳо дар таърих иҷро мешаванд, он рӯйдодҳо иҷрои Каломии Ӯро ифода мекунанд, ва Каломии Ӯ Ҳақ аст. Ин Каломии Ӯст, ки пешгӯиро баён мекунад, ва ҳангоме ки воқеа фаро мерасад, ин ҳамон Каломии Ӯст, ки иҷро мегардад; пас ҳам дар оғоз ва ҳам дар анҷом Исои Масеҳ аст, зеро Ӯ Алфа ва Омега аст. Бинобар ин, вақте ки Петрус эълон кард, ки Исо Масеҳ ва Писари Худои Ҳай аст, ӯ як аломати роҳро, ки Исои Масеҳ буд, муайян мекард, ва як аломати роҳро, ки ба иҷрои комили худ дар рӯзҳои охир мерасад. 11 сентябри соли 2001 иҷрои комили Масеҳ буд.

Пазиро нашудани иҷрои пешгӯёнаи 11 сентябри соли 2001, рад кардани Масеҳ, Писари Худои зинда аст. Он ҳақиқат, ки Петрус баён намуд, «асоси имони имондор» буд, ва дар 11 сентябри соли 2001 Масеҳ қавми замони охирини Худо боз ба «роҳҳои қадима»-и Ирмиё ҳидоят кард, ки онҳо «асосҳо»-и ҳаракати паёмҳои фариштаи аввал ва сеюмро ифода мекунанд. Петрус намояндаи яксаду чилу ҳафтод ҳазор буд, ки дар давраи мӯҳр карда мешаванд, ки чор фаришта чор бодро нигоҳ медоранд. Замони мӯҳргузори як давраи

мушаххаси пешгӯёна аст, ки аз 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфта, бо қонуни якшанбеи ба зудӣ фарорасанда ба поён мерасад. Исо ҳамеша анҷоми чизеро бо оғози чизе тасвир мекунад.

Дар оғози вақти муҳргузорӣ фариштаи Ваҳй боби ҳаждаҳум нозил шуд, чунон ки Рӯҳулқудс ҳангоми таъмид нозил гардида буд, ва он фаришта «на камтар аз шахсияте чун Исои Масеҳ» буд, зеро фариштае ки дар таърихи миллеритӣ барои мунаввар сохтани замин бо ҷалоли Худ нозил шуда буд, «на камтар аз шахсияте чун Исои Масеҳ» буд. Ҳангоми қонуни якшанбеи наздикоянда «на камтар аз шахсияте чун Исои Масеҳ» боз нозил мешавад ва дуҷуми он ду паёми Ваҳй боби ҳаждаҳумро пешкаш мекунад, ҳангоме ки Ё рамаи дигари Худро аз Бобил берун меҳонад. Дар миёнаи давраи вақти муҳргузорӣ як фаришта нозил шуд, чунон ки фариштаи дуҷум 19 апрели соли 1844, ҳангоми ноумедии аввали ҳаракати миллеритӣ, нозил шуда буд.

Дар фосилаи миёни омадани он фариштаи дуҷум ва омадани фариштаи сеҷум дар 22 октябри соли 1844, фариштагони бисёре фиристода шуданд, то ба фариштаи дуҷум қудрат биафзоянд, ҳангоме ки паёми Нидои Нисфишабӣ расид. Дар бораи таърихе, ки ин фариштагон дар он дар таърихи миллеритӣ омада буданд, хоҳар Уайт ба мо хабар медиҳад, ки онҳое, ки ин паёмҳоро рад карданд, Масеҳро ҳамон қадар яқин маслӯб карда буданд, ки яҳудиён Масеҳро маслӯб карда буданд.

«Дидам, ки чунон ки яҳудиён Исоро маслӯб карданд, ҳамон тавр калисоҳои номӣ ин паёмҳоро маслӯб кардаанд, ва бинобар ин онҳо аз роҳи даромадан ба Қудс-ул-ақдос ҳеҷ дониш надоранд, ва наметавонанд аз шафоати Исо дар он ҷо баҳрае бибаранд».

Навиштаҳои Аввалия, 261.

Паёмҳое, ки бо фариштагон ифода шудаанд, ҳангоме ки рад карда мешаванд, маслӯб шудани Масеҳро ифода менамоянд, зеро Ё таҷассумгари он паёмҳо ва иҷрошавии таърихӣ онҳост. 18 июли соли 2020, «на камтар аз ҳуди Исои Масеҳ», нозил шуд ва ноумедии аввалин ва оғози вақти таваққуфро нишонгузорӣ намуд. Дар кӯчаҳо кушта шуда, устухонҳои хушкӣ мурдаи қавми Ё дар рӯзҳои охир бояд бедор карда мешуданд, то овози ягонаеро бишнаванд, ки метавонад мардумро ба зиндагӣ бозгардонад.

Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: соате меояд, ва ҳоло ҳам ҳаст, ки мурдагон овози Писари Худоро хоҳанд шунид; ва онҳое ки бишнаванд, зинда хоҳанд шуд. Зеро, чунон ки Падар дар Худ ҳаёт дорад, ҳамчунин ба Писар низ ато кардааст, ки дар Худ ҳаёт дошта бошад; ва ба Ё қудрат додааст, ки низ доварӣ намояд, зеро Ё Писари Одам аст. Аз ин тааҷҷуб накунед; зеро соате меояд, ки ҳамаи онҳое ки дар қабрҳо ҳастанд, овози Ёро хоҳанд шунид, ва берун хоҳанд омад: онҳое ки неқӣ кардаанд — ба эҳёи ҳаёт, ва онҳое ки бадӣ кардаанд — ба эҳёи маҳкумият. Юҳанно 5:25–29.

Дар моҳи июли соли 2023, овози Ё устухонҳои хушкӣ мурдагонро ба ҳаёт хонд, ва Алфо ва Омега он гоҳ ибтидои замони муҳргузориро такрор намуданд, зеро июли 2023 давраи анҷомини замони муҳргузориро нишон медиҳад. Пас қавми Ё боз ба роҳҳои қадимаи Ирмиё, ба пояҳои таърихи Миллеритӣ, даъват карда шуданд. Паёми бунёдии оғоз ва анҷоми

Миллеритҳо ҳамон аввалин ва охирин паёмҳои таърихи Миллеритӣ буд, ки он «ҳафт замон»-и боби бисту шашуми китоби Ибодат буд.

Дар моҳи июли соли 2023, қавми рӯзҳои охирини Худо боз амр ёфтанд, ки китоби хурдро бигиранд ва онро бихӯранд. Ҳангоме ки онҳо китоби хурдро меҳӯранд, пас озмуда мешаванд, то маълум гардад, ки оё паёми войи сеюмро дар Ваҳй боби нӯҳ (хабарҳои шарқ) ва паёми Дониёл боби ёздаҳ (хабарҳои шимол)-ро эътироф хоҳанд кард ё не. Раванди озмоиш онҳоро ба оятҳои сездаҳ то понздаҳи Дониёл боби ёздаҳ мебарад, ки он Ҷанги Паниум аст, ки Қайсарияи Филиппӣ мебошад ва он паёми Нидои Нимаишаб аст, ки дар он ду гурӯҳе, ки овози Ёро шунидаанд, ошкор мегарданд: як гурӯҳ «ки қорҳои нек кардаанд, барои қиёмати ҳаёт; ва онҳое ки қорҳои бад кардаанд, барои қиёмати маҳкумӣ».

Дар вақти муҳригузорию садаи чилу ҳаҷор ҳазор се овоз ҳаст, ва ҳамаи онҳо овози «ҳеҷ камтар аз ҳуди Исои Масеҳ нестанд». Овози аввалини Ваҳй боби ҳаҷдаҳ ҳангоми он садо дод, ки биноҳои азими шаҳри Нью-Йорк бо як ламси Худо фурӯ рехтанд. Овози дуюм овози Микоил, фариштаи аъзам аст, ки мурдагонро аз қабрҳои фаро меҳонад. Овози сеюм овози дуюми Ваҳй боби ҳаҷдаҳ аст, ки рамаи дигари Ёро дар соати «зилзилаи бузург»-и Ваҳй боби ёздаҳ аз Бобил берун меҳонад. Иҷрои комили эътирофи Петрус дар Қайсарияи Филиппӣ он гоҳ ба амал меояд, ки Масеҳ қавми рӯзҳои охири Худо ба «он қисми нубуввати Дониёл, ки ба рӯзҳои охир тааллуқ дорад» роҳбарӣ мекунад.

Паниуми оятҳои сенздаҳум то понздаҳуми Дониёл ёздаҳ, ҳамон «қисмат»-и пешгуи Дониёл аст, ки мӯҳр шуда буд ва паёми Нидои Нимаишаб муайян мекунад. Паниум ҳамон ҷамъномаи бошишгоҳии Эксетер дар моҳи августи соли 1844 аст; он таърихест, ки дар давраи дувуми Доналд Трамп ба иҷро мерасад, ва он паёми нубувватист, ки мӯҳри Худоро бар пешони садаи чилу ҳаҷор ҳазор нақш мекунад. Оятҳои, ки ҳоло мо онҳоро меомӯзем, замини бисёр муқаддас мебошанд.

«Ҳақиқате ки Петрус эътироф карда буд, таҳкурсии имони имондор мебошад. Он ҳамон чизест, ки Масеҳ Худи Ё онро ҳаёти абадӣ эълон кардааст. Аммо соҳиби ин дониш будан барои худтаҷриба ҳеҷ асосе набуд. На бо ҳикмат ё нақши худӣ, ин ба Петрус ошкор гардида буд. Инсон ҳеҷ гоҳ, аз ҳуди худ, наметавонад ба шинохти илоҳӣ бирасад. “Он аз осмон баландтар аст; ту чӣ метавонӣ кард? аз дӯзах амиқтар аст; ту чӣ метавонӣ донист?” Айюб 11:8. Танҳо рӯҳи фарзандҳои метавонад ба мо умқи Худоро ошкор намояд, ки онҳоро “ҷашм надидааст, гӯш нашунидааст, ва ба дили инсон намодааст.” “Лекин Худо онҳоро ба мо ба воситаи Рӯҳи Худ ошкор кардааст, зеро Рӯҳ ҳама чизро, ҳатто умқи Худоро, таҳқиқ мекунад.” 1 Қўринтиён 2:9, 10. “Сири Худованд назди тарсгорию Ёст;” ва он воқеа, ки Петрус ҷалоли Масеҳро дарк карда буд, далеле буд бар он ки ӯ “аз ҷониби Худо таълим гирифтааст.” Забур 25:14; Юҳанно 6:45. Оре, ба ростӣ, “хушо ба ҳоли ту, эй Шимён ибни Юнус, зеро на қисм ва на хун инро ба ту ошкор кардааст.”»

«Исо суханашро идома дода, гуфт: “Ва Ман ба ту низ мегӯям, ки ту Петрус ҳастӣ, ва бар ин саҳра Ман Калисои Худо бино хоҳам кард; ва дарвозаҳои дӯзах бар он ғолиб нахоҳанд омад.” Калимаи Петрус маънои сангро дорад, — санги ғелон. Петрус он саҳрае

набуд, ки Калисо бар он бунёд ёфта бошад. Дарвозаҳои дӯзах бар ӯ ғолиб омаданд, вақте ки ӯ Парвардигори худро бо лаънату қасам инкор кард. Калисо бар Он Касе бино карда шуд, ки бар ӯ дарвозаҳои дӯзах ғолиб омада наметавонианд». Орзуи асрҳо, 413

Паёме, ки Масеҳ дар Қайсарияи Филиппӣ ба шогирдонаш пешниҳод мекард, ҳамон паёми Нидои Нисфишабӣ буд ва ҳаст, ва он дар доираи ҷанги рӯҳонӣ миёни ҳудои юнонии Пан, ки маъбади ӯ «дарвозаҳои дӯзах» номида мешуд, ва ду шохи муртади ҳайвони заминӣ қарор дода шудааст. Маккабиён қавми муртади Худо буданд, ки худро ҳомиёни калисои Худо эътироф менамуданд, зеро онҳо бар зидди дини юнониён ҷанг мекарданд. Онҳо худро ҳам пешвоёни динӣ ва ҳам сиёсӣ мешумориданд. Онҳо протестантизми муртадонаи он калисоҳои афтодари намояндагӣ мекунад, ки акнун ҳамроҳ бо ҳукумати Иёлоти Муттаҳида симои ҳайвонро ташкил медиҳанд ва бар зидди дини глобалистон — вокизм ва Модари Замин — ҷанг мебаранд. Шохҳои муртади дар муборизаи худ бо унсурҳои динӣ ва сиёсии глобализм ғолиб меоянд, ва ҳамзамон шохи ҳақиқии протестанти бо дур кардани охири бокимондаҳои бокираҳои аблаҳ пок гардонида мешавад, пеш аз он ки дар «заминларзаи бузург»-и қонуни якшанбеи ба зудӣ фарорасанда ҳамчун парчам барафрохта шавад.

Қисми пешгӯии китоби Дониёл, ки ба рӯзҳои охир дахл дорад, ва он ҳамчунин Ваҳйи Исои Масеҳ буда, паёми Нидои Нисфи Шаб аст, аз ҷониби Шери қабилаи Яхудо дар Қайсарияи Филиппӣ, ки Паниум аст, кушодаи муҳр мегардад. Он дар миёни ҷанги байни ҳайвони бедин аз вартаи беҳад, ва шохи ҷумҳурихоҳӣ, ки дар соли 2015 ба барангехтани он ҳайвон оғоз намуд, ва бар зидди шохи ҳақиқии протестантизм, ки ҳоло ҳамчун лашкари азим эҳё мегардад, кушодаи муҳр мегардад.

Ҳақиқате ки Петрус эътироф кард, нишонаи роҳии 11 сентябри соли 2001-ро ифода менамояд, ва ҳамчунин он аст, ки Масеҳ Писари Худои зинда мебошад. Ҳақиқати он чи аз Писари Худо будани Исо ифода мешавад, ба ҳамон андоза ҳақиқати имтиҳонкунанда аст, чунон ки дар рӯзҳои Петрус масъалаи он ки Исо Масеҳ ҳаст ё не, буд. Ёълони он ки Исо Писари Худо аст, ҳамаи он чиро ифода менамояд, ки дар бораи он ки Писар кист, ошкор гардида буд. Ин на танҳо ифода менамояд, ки ӯ Писари Худо буд, балки ҳамчунин он ки ӯ Писари одам низ буд. Ин ҳақиқати таҷассум ёфтани илоҳият дар инсоният аст, ки айнан ҳамон қорест, ки дар вақти муҳригузорию саду чихилу ҷаҳор ҳазор ба анҷом мерасад. Ҳақиқати «таҷассум» ҳамон ҳақиқатест дар охир, ки дар ибтидо бо ҳақиқати «шанбе» пешнамоӣ шуда буд.

22 октябри соли 1844 фаро расидани фариштаи сеюмро нишон дод. Ҳар гоҳ ки фариштае фаро мерасад, ҳақиқати махсусе, ки ба даврае мутобиқ аст, ки дар он ҳақиқат муҳркушӣ мешавад, аз ҷониби Шери қабилаи Яхудо кушода мегардад, ва он ҳақиқат пас аз он наслеро, ки дар он ин ҳақиқат ошкор мешавад, имтиҳон мекунад. Дар 22 октябри соли 1844 ҳақиқатҳое, ки ба қори Масеҳ вобаста буданд, ошкор гардиданд, ӯ, ки ногаҳон ба маъбаде омад, ки онро дар давоми чихилу шаш сол, аз 1798 то 1844, барпо карда буд. Қори доварию Масеҳ, шарияти Худо, нақши ӯ ҳамчун Сарқоҳин, масъалаи тамғаи ҳайвон ва муҳр задани саду чихилу чор ҳазор — ҳамаи инҳо кушода шуданд. Ба ҳоҳар Уайт нишон дода шуд, ки аз миёни он ҳақиқатҳо як ҳақиқат вучуд дошт, ки Алфа ва Омега онро ба таври махсус дар

рӯшноии хос муайян карда буд.

«Ман ба ҳайрат афтодам, вақте дидам, ки аҳкоми чаҳорум дар ҳуди маркази даҳ аҳком қарор дошт ва ҳалқаи нозуки нур онро иҳота мекард. Фаришта гуфт: “Ин ягона аҳкомест аз он даҳ, ки Худои зиндари, ки осмонҳо ва замин ва ҳар он чиро, ки дар онҳост, офаридааст, муайян мекунад. Вақте ки пояҳои замин гузошта шуданд, ҳамон вақт пояи шанбе низ гузошта шуд.”» Testimonies, ҷилди 1, 75.

Замони муҳр задани саду чилу чор ҳазор фаро расида буд, аммо он мебоист ба сабаби исёни соли 1863 ба таъхир андохта шавад. Рӯзи 11 сентябри соли 2001 раванди муҳргузори оғоз ёфт, ҳангоме ки Масеҳ, ки ҳамчун фариштаи пурқудрати Ваҳй боби ҳаҷдахум муаррифи шудааст, бо китобе пинҳон дар дасти Худ фуруд омад, ки қавми рӯзҳои охири Худо бояд онро бихӯранд. Алфа ва Омега ҳамеша анҷомро бо оғоз нишон медиҳад, бинобар ин дар рӯзҳои охир ҳақиқати дигаре низ дар нури махсусе гузошта шуд, ва он бевосита бо ҳақиқати шанбе, ки бори аввал ҳангоми кӯшиши Масеҳ барои муҳр задани саду чилу чор ҳазор таъкид гардида буд, пайванди мустақим дошт.

«Вақт фаро расидааст, ки Дониёл дар қуръаи худ биистад. Вақт фаро расидааст, ки нуре, ки ба ӯ дода шудааст, ба ҳама бирасад, чунон ки ҳеҷ гоҳ пеш аз ин набуд. Агар онҳое ки Худованд барои онҳо чунин қорҳои бузург кардааст, дар нур қадам зананд, дониши онҳо дар бораи Масеҳ ва нубувватҳои марбут ба Ӯ, ҳангоми наздик шуданашон ба анҷоми таърихи ин замин, ба таври бисёр афзун хоҳад шуд.

«Онҳое ки бо Худо муошират доранд, дар нури Офтоби Адолат роҳ мераванд. Онҳо Насотдиҳандаи худро бо фосид сохтани роҳи худ пеши Худо беҳурмат намекунанд. Нури осмонӣ бар онҳо метобад. Онҳо дар назари Худо арзиши бепоён доранд, зеро ки бо Масеҳ як ҳастанд. Барои онҳо каломии Худо аз зебӣ ва дилрабоии фавқулода бархӯрдор аст. Онҳо аҳамияти онро мебинанд. Ҳақиқат бар онҳо кушода мегардад. Таълими таҷассум бо дурахши мулоиме фаро гирифта шудааст. Онҳо мебинанд, ки Навиштаҷот қалидест, ки ҳамаи асрорҳоро мекушояд ва ҳамаи душворихоро ҳал мекунад. Онҳое ки намеҳостаанд нурро қабул кунанд ва дар нур роҳ раванд, наметавонанд сирри худотарсиро дарк намоянд; аммо онҳое ки дар бардоштани салиб ва пайравӣ кардани Исо таъхир накардаанд, нурро дар нури Худо хоҳанд дид». Manuscript Releases, number 21, 406, 407.

Таълимоти таҷассум ин ҳақиқат аст, ки Илоҳият, ки бо инсоният пайваست шудааст, гуноҳ намекунад; ва аломати онҳое ки дар рӯзҳои охир ба он таҷриба расидаанд, шанбе аст.

Ғайр аз ин, Ман ба онҳо шанбеҳои Худро низ додам, то аломате миёни Ман ва онҳо бошад, то бидонанд, ки Ман Худованде ҳастам, ки онҳоро тақдир менамоям. Ҳизқиёл 20:12.

Яксаду чилу чаҳор ҳазор барои абад муҳр зада мешаванд, ва раванди муҳргузори як фосилаи кӯтоҳи вақтро дар анҷоми раванди муҳргузори, дуруст пеш аз қонуни якшанбе, муайян месозад, ки дар он муҳр нақш мегардад. Дар он фосилаи кӯтоҳи вақт Илоҳият бо инсоният ба таври доимӣ муттаҳид мегардад.

«Эй бародарон, дар ин кори бузурги омодагӣ чӣ мекунед? Онҳое ки бо ҷаҳон як мешаванд, қолаби ҷаҳонро қабул мекунанд ва худро барои нишони ҳайвон омода месозанд. Онҳое ки ба худ эътимод надоранд, ки худро пеши Худо фурутан месозанд ва бо итоат ба ростӣ ҷонҳои худро пок мегардонанд, инҳо қолаби осмониро қабул мекунанд ва худро барои мӯҳри Худо бар пешониҳояшон омода месозанд. Вақте ки фармон содир гардад ва тамға гузошта шавад, ҳислати онҳо то абад пок ва беайб хоҳад монд.»

«Акнун вақти омодагӣ аст. Мӯҳри Худо ҳаргиз бар пешонии мард ё зани нопок гузошта нахоҳад шуд. Он ҳаргиз бар пешонии мард ё зане, ки шуҳратпараст ва дунёдӯст аст, гузошта нахоҳад шуд. Он ҳаргиз бар пешонии мардон ё заноне, ки забони дурӯғгӯ ё дили фиребгар доранд, гузошта нахоҳад шуд. Ҳамаи онҳое ки мӯҳрро қабул мекунанд, бояд пеши Худо беайб бошанд — довталабони осмон. Ба пеш равед, эй бародарон ва хоҳарони ман. Ман фақат метавонам дар ин вақт дар бораи ин нуктаҳо ба ихтисор бинависам ва танҳо диққати шуморо ба зарурати омодагӣ ҷалб намоям. Навиштаҳоро худатон бичӯед, то битавонед ваҳомати даҳшатноки соати ҳозираро дарк кунед».

Testimonies, volume 5, 216.

Пораи пешин метавонад чунин вонамуд созад, ки мӯҳр ҳангоми қонуни якшанбе зада мешавад, аммо чунин нест. Хоҳар Уайт равшан меғӯяд, ки қонуни якшанбе бухрони бузург аст, ва ӯ ҳамчунин ба таври равшан таълим медиҳад, ки ҳислат дар бухрон зоҳир мегардад, вале ҳеҷ гоҳ дар бухрон инкишоф намеёбад. Мӯҳр ба маънои он ҳангоми қонуни якшанбе зада мешавад, ки дар он вақт он намоён мегардад, зеро касоне ки он гоҳ мӯҳрро доранд, ҳамчун парчам боло бардошта мешаванд. Мӯҳр дар як давраи кӯтоҳи вақт, андаке пеш аз баста шудани муҳлати имтиёз, зада мешавад, ва барои риоякунандагони шанбе муҳлати имтиёз ҳангоми қонуни якшанбе ба поён мерасад. Мӯҳргузорӣ 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфт, ва дар он вақт ҳеҷ кас мӯҳри Худоро нагирифт, зеро, чунонки дар давраи вақти пас аз 22 октябри соли 1844 нишон дода шудааст, аввал бояд раванди озмоиш сурат мегирифт.

Дар ҳар як ҷунбиши ислоҳот, ҳангоме ки рамзи илоҳӣ фуруд меояд, то паёмеро, ки дар замони охир муҳркушой шудааст, қувват бахшад, раванди имтиҳон оғоз меёбад. Вақте ки Микоил фуруд омад, то Қурушро барои пеш рафтан бо фармони аввал қувват бахшад, яҳудиён он гоҳ озмуда шуданд, ки оё онҳо хонаиеро, ки дар ҳафтаи соли гузашта дар он зиста буданд, тарк карда, ба шаҳри вайроншуда бозмегарданд ва онро аз нав бино мекунанд ё не. Вақте ки Рӯҳулқудс ҳангоми таъмиди Масеҳ фуруд омад, яҳудиён дар масъалаи Масеҳ озмуда шуданд. Вақте ки ғариштаи неруманди Ваҳй боби даҳум 11 августи соли 1840 фуруд омад, он насл озмуда шуд, ки оё онҳо китоби хурдро меҳӯранд ва ҳар он чиро, ки он китоби хурд ифода мекард, ё не.

Раванди санҷишӣ 11-уми августи соли 1840 оғоз ёфт, ки ду синфи парастандагонро ба вучуд овард; ва синфе, ки Барраро ба Қудси аззам пайравӣ кард, номзад буд, ки аз ҷумлаи яқсаду чилу ҷаҳор ҳазор бошад. Озмоиши ниҳой барои он насл, ки дар ин раванди санҷишӣ ноком монд, бо расидани нури афзуда бар «ҳафт вақт»-и Левӣ боби бисту шаш оғоз ёфт. Аз соли 1856 то 1863, паёми Лоудикия давраи ниҳоии вақтро дар он даврае нишон медод, ки бо

расидани фариштаи сеюм дар 22-юми октябри соли 1844 оғоз ёфта буд. Он давраи вақт бо оятҳои сездах то понздаҳи Дониёл боби ёздаҳ муаррифӣ шудааст.

Мо ин омӯзишро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«Дар ибтидо Калом буд, ва Калом назди Худо буд, ва Калом Худо буд. Ҳамон дар ибтидо назди Худо буд. Ҳама чиз ба воситаи Ё ба вучуд омад; ва бе Ё ҳеҷ чизе аз он чи ба вучуд омадааст, ба вучуд наомад. Дар Ё ҳаёт буд; ва ҳаёт нури одамон буд. Ва нур дар зулмот медурахшад; ва зулмот онро дарк накард». «Ва Калом ҷисм гардид, ва дар миёни мо сокин шуд, (ва мо ҷалоли Ёро дидем, ҷалолеро, ки ҳамчун ҷалоли Ягоназодаи Падар аст,) пур аз файз ва ростӣ» (John 1:1–5, 14).

«Ин боб хислат ва аҳамияти кори Масеҳро баён мекунад. Юҳанно, ҳамчун касе ки мавзӯи худро мефаҳмад, тамоми қудратро ба Масеҳ нисбат медиҳад ва аз бузургӣ ва ҷалоли Ё сухан мегӯяд. Ё шуоҳҳои илоҳии ҳақиқати гаронбаҳоро, мисли нур аз офтоб, метобонад. Ё Масеҳро ҳамчун ягона Миёнарав миёни Худо ва инсоният муаррифӣ мекунад.

Таълимоти таҷассум ёфтани Масеҳ дар ҷисми инсонӣ як сирр аст, «ҳатто он сирре ки аз асрҳо ва аз наслҳо пинҳон дошта шуда буд» (Қўлассиён 1:26). Ин сирри бузург ва амиқи тақводорист. «Калом ҷисм гардид, ва дар миёни мо сокин шуд» (Юҳанно 1:14). Масеҳ табиати инсониро бар Худ гирифт, табиате, ки аз табиати осмонии Ё пасттар буд. Ҳеҷ чиз ба андозаи ин фурутанӣ ачиби Худоёнаро чунин ошкор намесозад. Ё «чунин ҷаҳонро дӯст дошт, ки Писари ягоназоди Худро дод» (Юҳанно 3:16). Юҳанно ин мавзӯи ачибро бо чунон содагӣ баён мекунад, ки ҳама тавонанд андешаҳои пешниҳодшударо дарк намоянд ва мунаввар гарданд.

«Масеҳ фақат вонамуд накард, ки табиати инсониро гирифта бошад; Ё онро ба ростӣ гирифт. Ё дар воқеъ соҳиби табиати инсонӣ буд. “Азбаски фарзандон шарикӣ ҷисм ва хун мебошанд, Ё низ ҳамчунин аз ҳамон иштирок намуд” (Ибриён 2:14). Ё писари Марям буд; Ё аз насли Довуд мувофиқи насаби инсонӣ буд. Ёлон шудааст, ки Ё инсон аст, яъне Он Инсон — Масеҳи Исо. Павлус менависад: “Ин шахс сазовори ҷалоли бештар аз Мусо шумурда шудааст, ба ҳамон андозае ки бинокунандаи хона аз худи хона эҳтироми бештар дорад” (Ибриён 3:3).»

«Аммо, гарчанде ки Каломи Худо дар бораи инсонияти Масеҳ ҳангоми бар ин замин буданаш сухан мегӯяд, ҳамчунин он ба таври қатъӣ дар бораи пешазвучудияти Ё низ сухан мегӯяд. Калом ҳамчун вучуди илоҳӣ вучуд дошт, ҳамчунон ки Писари абадии Худо, дар иттиҳод ва ягонагӣ бо Падари Худ буд. Аз азал Ё Миёнарави аҳд буд, ҳамон Касе ки дар Ё ҳамаи халқҳои рӯйи замин, ҳам яҳудиён ва ҳам ғайрияҳудиён, агар Ёро қабул мекарданд, мебоист баракат меёфтанд. “Калом бо Худо буд, ва Калом Худо буд” (Юҳанно 1:1). Пеш аз он ки инсонҳо ё фариштагон офарида шаванд, Калом бо Худо буд ва Худо буд.»

Ҷаҳон ба василаи Ё офарида шуд, «ва бе Ё ҳеҷ чизе аз он чи офарида шудааст, офарида нашуд» (John 1:3). Агар Масеҳ ҳама чизро офарида бошад, пас Ё пеш аз ҳама чиз вучуд дошт. Суханоне, ки дар ин бора гуфта шудаанд, он қадар қатъӣ ҳастанд, ки ҳеҷ кас

набояд дар шакке монад. Масеҳ аз чиҳати моҳият Худо буд, ва ба олитарин маъно. Ё аз азал бо Худо буд, Худои бар ҳама, муборак то абад.

«Ҳазрати Худованд Исои Масеҳ, Писари илоҳии Худо, аз азал вучуд дошт; Ё Шахсияти ҷудогона буд, вале бо Падар як буд. Ё ҷалоли бартарини осмон буд. Ё фармондеҳи зеҳнҳои осмонӣ буд, ва сачдаву эҳтироми парастӣшомезонаи фариштагон аз ҷониби Ё ҳамчун ҳаққи Ё пазируфта мешуд. Ин ғасби ҳукуқи Худо набуд. Ё эълон мекунад: “Худованд маро дар ибтидои роҳи Худ соҳиб шуд, пеш аз аъмоли деринаи Худ. Ман аз азал барпо гардидам, аз ибтидо, пеш аз он ки замин бошад. Ҳангоме ки умқҳо набуданд, ман ба вучуд оварда шудам; ҳангоме ки чашмаҳои саршор аз об набуданд. Пеш аз он ки кӯҳҳо барқарор шаванд, пеш аз талҳо ман ба вучуд оварда шудам: ҳанӯз Ё замин, сахроҳо ва болотарин қисми ғубори ҷаҳонро наофариданд буд. Вақте ки Ё осмонҳоро муҳайё мекард, ман он ҷо будам; вақте ки Ё бар рӯи умқ доирае кашид” (Масалҳо 8:22–27).»

«Дар ин ҳақиқат, ки Масеҳ пеш аз бунёди ҷаҳон бо Падар як буд, нур ва ҷалол вучуд дорад. Ин ҳамон нурест, ки дар макони торик медурахшад ва онро бо ҷалоли илоҳӣ ва ибтидоӣ пуршукӯҳ мегардонад. Ин ҳақиқат, ки худ аз нигоҳи мо беандоза асроромез аст, дигар ҳақиқатҳоро, ки асроромезанд ва дар ғайри ин ҳолат шарҳнопазиранд, равшан месозад, дар ҳоле ки ҳуди он дар нуре маҳфуз аст, ки дастнорас ва даркнопазир мебошад». Selected Messages, book 1, 246–248.